

Posudek k diplomové práci

Mária Vaššová – Evropská (akciová) společnost

Rozsah diplomové práce Márie Vaššové splňuje požadovaný standard (47 rukopisných stran), o obsahové a formální stránce díla mám však pochybnost.

Autorka v samém závěru vyjadřuje naději, že její dílo bude plnit účel, k němuž bylo napsáno. Za jakým účelem ale diplomantka práci vytvořila, v práci nikde neuvádí a bohužel to z ní ani nelze poznat. Práce nemá jasný vědecký cíl, je o všem a o ničem. Dokonce i pasáže o přemístění sídla, ze kterých je patrná snad alespoň nějaká snaha po tématické specializaci, vyznívají povrchně a nepůvodně.

Práce je nepodařenou kompilací poznatků čerpaných z dostupných odborných pramenů. Autorčin přínos k nim je mizivý. Z práce bohužel nelze posoudit autorčinu schopnost vědecké práce s těmito prameny. Nedochozí k analýze názorových rozdílů, k odborné polemice, argumentaci. Nic z toho, co by diplomantka měla sepsáním diplomové práce osvědčit, Mária předloženou prací nedokládá. Z práce nepoznám, jaké jsou její analytické schopnosti, zda je schopna proti sobě postavit různé odborné názory, vystihnout jejich podstatu, přednosti i úskalí, přiklonit se k tomu či onomu pojetí, argumentovat vlastní odborný postoj. Práce vyznívá jako povrchní zobecnění několika postřehů převzatých od jiných autorů. Autorka sama své dílo nazývá „zajímavým odborným průvodcem do problematiky evropské společnosti“ (str. 47). Zda zajímavým, ponechávám k úvaze. Pokud však jde o základního „průvodce“, ten by ve vztahu k evropské společnosti byl aktuální snad na konci roku 2001. O sedm let později je naše odborné poznání na tomto úseku přece jen pokročilejší. To by měla práce reflektovat a usilovat o větší hloubku vědeckého záběru.

Pasáž o přemístění sídla, má-li již tvořit těžiště celé práce, zasloužila podstatně poctivější vědecké ukotvení. Nástin problematiky teorií určování osobního statutu společností je velmi nedbalý a se seriózní vědeckou prací nemá nic společného. Nehledě na to, že judikatura Evropského soudního dvora v tomto směru aktuálně zaznamenává podstatný vývoj, který se už promítl i v záměrech Evropské komise stran návrhu čtrnácté směrnice. Nic z toho diplomantka v práci nepromítlá. Důvod je jasný. Tento vývoj dosud nikdo v české odborné literatuře nepopsal. Jestliže diplomantka omezila své bádání jen na dostupné publikované prameny, nelze se divit, že jí unikl. Takto si ale seriózní vědecký přístup nepředstavuji. Přezvykovat jen to, co už napsali jiní, k poctivé vědecké práci nestačí.

Práce je dále plná odborných nepřesností, ať formulačních, tak obsahových. Na str. 6 se např. pojednává o teorii „založení“, na str. 8 o základním „vkladu“, na str. 15 diplomantka tvrdí, že forma evropské společnosti se stala výsadou pouze právnických osob, když fyzické osoby se na jejím vzniku mohou podílet jen následným nabýváním akcií, na str. 16 hovoří o specifických funkcích, které může pro zakladatele plnit společný „podnik“, na str. 17 uvádí, že nadnárodní prvek musí být přítomen u každého konkrétního způsobu založení evropské společnosti, na str. 19 potom, že existují názory, podle nichž sídlo evropské společnosti musí při fúzi sloučením zůstat na území státu sídla některé ze „zakladatelských“ společností. Poněkud nejasně vyznívá i věta na str. 27 o tom, že „o přemístění sídla při zachování kontinuity právní osobnosti společnosti (s výjimkou viz níže) tak lze reálně uvažovat pouze v případě zřízení pobočky společnosti v jiném členském státě a následným přesunem hlavní správy na tuto pobočku.“. Na str. 28 diplomantka uzavírá, že situace se patrně změní přijetím

návrhu čtrnácté směrnice, která právo přemístění zapsaného sídla údajně zpřístupní pro další formy společností. To ale není právě aktuální závěr (viz též výše).

Velikým problémem práce je bezpočet jazykových chyb. Je zřejmé, že diplomantka musela mít potíže s češtinou, když její národnost je slovenská, to ji nicméně nezabavuje možnosti (a bohužel i povinnosti) provést důslednou jazykovou korekturu díla, a to i případně za pomoci rodilého mluvčího. Tím, že tuto korekturu neprovedla, úroveň díla dál snížila.

Práce s poznámkovým aparátem a seznamem použité literatury je zhruba odpovídající, v seznamu použité literatury bych snad jen očekával přece jen o něco více pramenů. Evropská pozornost není až tak stranou pozorností, jak by se mohlo zdát z okruhu pramenů, které diplomantka v práci uvedla. Mnohé jsou přitom snadno dostupné i prostřednictvím sítě internet.

Ze všech uvedených důvodů předložené dílo hodnotím s rozpaky. Bude velmi záležet na průběhu ústní obhajoby, pro jaký závěr se nakonec rozhodnu.

V Praze dne 5. září 2008

JUDr. Petr Čech, LL.M.